

Tilfælde, at det kongelige Beto vil blive anvendt derpaa, men derimod ville vi nedlægge begge Dele i Finantsloven; thi derved fritage vi Rigsretten for den Nødvendighed at prøve, om noget Lovstridigt er begaaet, og derved sikre vi os til en vis Grad mod det kongelige Beto. Jeg kan ikke Andet end gjentage, hvad jeg ved saamange Leiligheder har gjort opmærksom paa, at dette Beto ganske vist utvivlsomt tilkommer Kronen, med Hensyn til Finantsloven, men det at bruge det, hvilket jeg, her, hvis denne Anmærkning vedtages, næsten vilde ansee for en uafviselig Nødvendighed — er forbundet med saa store Betænklichkeiten, at det kun tør bruges som et Nødhjælpsmiddel. Det, der er gjort i dette Tilfælde, synes mig ikke at kunne føre til nogen anden Betragtning; thi hvis ikke den Overenskomst, der er steet inellem: Indenrigsministeren og Finantsministeren, er ulovlig, saa gaaer det umuligt an, at forandre, Vilkaarene og opstille nye Betingelser for denne Overenskomst. Naar man betragter Forholdet saaledes, at man skal søge en Hjemmel fra Rigsdagens Side for en saadan Overenskomst, saa kan det være ganske rigtigt, at man er berettiget til at foreskrive Vilkaarene, men hvis Overenskomsten har været retmæssig og lovgylbig, saa kan der ikke være Tale om, at den lovgivende Magt — saasandt denne i saa Henseende ikke kan stilles anderledes end Private — bagefter eensidigt skal kunne forandre en Overenskomst, som engang er afsluttet. Spørgsmaalet om hvilke Effecter — og til hvilke Priser — Reservefonden bør anstafte, det er Noget, som hører ind under den Myndighed, der ved Loven af 4de Marts 1857 og den senere Lov af 1860 er tillagt Indenrigsministeren med Hensyn til Anvendelsen af Reservefonden, og hvortil blandt Andet ogsaa hører under visse Betingelser at kunne udlaane Midlerne til Monarchiets Finantsminister. Det er altsaa dette, der efter min Mening uretteligt er forsøgt paa igjennem en saadan Tilspøining at lade komme ind i Finantsloven. At nu ogsaa Landstingets Interesse og dets Pligt og Ret i allerhøieste Grad falder sammen med, hvad jeg har tilladt mig at henvise til, Kronens Prærogativ, det er Noget, som maa være Alle

vitterligt. Stillingen er den, at hvis Folkethinget valgte den Vej at kalde Vedkommende for Rigsretten, saa havde Landstinget ikke Andet at gjøre end igjennem sine Udvalgte at deeltage i Rigsrettens Dom. Hvis man derimod ønsker et nyt Lovforslag, indeholdende mere detaillerede Bestemmelser med Hensyn til Reservefondens Bestyrelse, da har Landstinget sin fuldkomne Frihed til at drøfte, lægge til og trække fra, hvorimod det, hvis det nu vil finde sig i, at en saadan Bestemmelse sættes ind i Finantsloven, vil være undergivet det samme Træl som med Hensyn til Finantslovens Behandling i det Hele, paa hvilken det de jure, men ikke de facto har nogen væsentlig Indflydelse. Jeg mener altsaa, at ganske affeet fra den Dom, man maatte sælde om Realiteten af dette Spørgsmaal, saa maa det findes utilraadeligt, at der steer en saadan Tilspøining i Finantsloven, og jeg skal derfor forbeholde mig at andrage paa, at denne udgaaer. Hvad man maatte beslutte sig til med Hensyn til Sagen selv, skal jeg nu ikke videre indlade mig paa.

B. Christensen: Jeg skal med Hensyn til de Ytringer, vi have hørt, af den sidste ærede Taler, tillade mig et Par Bemærkninger. Man vil lægge Mærke til, at den sidste ærede Taler begyndte sit Foredrag med at udtale en temmelig stærk Erklæring om, at det Forhold, der omhandles i denne Tilspøining til Finantsloven, efter hans Mening ikke kunde billiges, men ogsaa at en Deel af, hvad der var anført derimod, ikke var begrundet. Det er mærkværdigt, med hvilken Eenstemmighed dette Forhold i sin Realitet bedømmes ikke blot i selve Folkerepresentationen, men ogsaa udenfor. I det jeg bedømmer dette Forhold i dets Realitet aldeles paa samme Maade som den ærede Taler som Noget, der ikke fortjener Billigelse, skal jeg gaae den samme Vej som han og afholde mig fra at gaae nærmere ind paa Forholdets Realitet, hvis Bedømmelse rettere og naturligere har sin Plads paa et senere Stadium. Jeg skal derfor blot indskrænke mig til at sige, at jeg ikke med den ærede Taler kan være enig i, at det formelt betragtet er forkasteligt og urigtigt, naar det andet Thing, istedetfor at gaae nogen